

ΝΕΟΙ ΟΝΤΕΣ

Μάτια

Πλήθυνε ή σιωπή της χαράς. Τά μάτια πιά δέν φανερώνουν τίποτε πού νά λειώνει τήν ψύχα πού έπικρατεί στίς ανθρώπινες σχέσεις. Τά μάτια είναι κενά, δέν λένε τίποτα, δέν κοιμίζουν κανένα μήνυμα προσέγγισης. Σέ κτυπάνε μέ τήν φαντασία, τήν τέλεια προσήλωση στό προσωπό σου. Δέν παγινιδίζουν. Φοβούνται νά χαμογελάσουν, τό σχήμα της ζωής πού υπηρετούν δέν επιτρέπει τέτοια τολμήματα. Πού και πού φανερώνουν κάποια όδύνη πού χαρακώνεται πάνω τους όταν μάταια προσπαθείς νά ζήσεις μαζί τους τήν πρόσκαιρη χαρά σου. Παλιότερα ίσως θά μου φαινότανε παράξενο και άκατανόητο ότι ή άποκάλυψη της όμορφιάς γίνεται και μέ τά μάτια, μ' ένα βλέμμα. Δέν παίξει ρόλο τό χρώμα των ματιών, άν είναι μικρά ή μεγάλα, άν έχουν μπει άνησυχητικά στίς γούβες των ματιών. Τό μόνο πού μέ νοιάζει είναι άν έχουν τήν δυνατότητα νά γεμίζουν τά λακάκια όπως ή τάφος γύρω στα τέλη μέ τό νερό τό άλμυρό, πού τό συνθίζουμε νά τό λέμε δάκρυ. Σάν είμαστε παιδιά, κλαίγαμε όταν δέν μάς ίκανοποιούσαν τά άλόγιστα απαιτήσια μας. Τώρα θέλω νά θουρκώσουν από χαρά, χαρά γιά τήν άνεπανάληπτη έμπειρία μιάς όμορφιάς πού συναντήσαμε τυχαία ή έπειτα από σκληρή όδοιπορία, χαρά γιά τήν πτώση μας από τήν άτομική αὐτάρκεια, χαρά γιά τήν 'Ανάσταση του κόσμου πού προμηνύεται. Όλη αὐτή ή χαρά νά συγκλονίζει τό είναι μας, άλλα νά συγκεφαλαιώνεται στα μάτια μόνον, και μέ δάκρυα. Θά μπορούσα τότε νά κοιτάζω μέ στεγνά μάτια στό μέλλον.

Εδθ. Λιόγας

Τρία ποιήματα

1

"Όλο και φούντωνα δίπλα στη σόμπα
Κόκκινο 'Ξαναμμένο πρόσωπο
Κι ό κόσμος λευκός, χιόνι.
Γιατί δέν λειώνει
στη σόμπα τό χιόνι;

2

Μαστιγώνουν τά σύννεφα
ή γή φουσκώνει
κι ό σπόρος φυτρώνει.

3

"Η πτώση όρμητική
σε μία άβυσσο χωρίς τέλος.
'Εγώ μέτραγα τήν άπόσταση πού μάς χώριζε.

16-3-74

Μαρία Άλεξοπούλου

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Παλιές εικόνες

Τό θράδυ άρχισε νά πέφτη μαζί μέ τό μά-
ραμα του γαρυφάλλου. Οί θράχοι κλυδωνί-
στηκαν κάτω άπ' τά πόδια μας. 'Η θάλασσα
άνοιξε κι' ό γέρο Ποσειδώνας μέ τίς Νηρηί-
δες βγήκε σεργιάνι στον κόρφο της γαλάζιας
έκτασης. Μοιράσαμε πάλι τό ψωμί του ίδρω-
τα μας και βγήκαμε νά δούμε τίς όμορφες
μέρες πού μάς χαιρέταγαν και νά προϋπαν-
τήσουμε τίς δύσκολες πού 'φταναν.

Θύμησες

Πόσο άδειανά ήταν τά σεντούκια της θύ-
μησής μας, σαν νά μ'ήν είχαμε περάσει ποτέ
άπ' τή ζωή. Τό άνοιχτό παράθυρο άπέναντι
στον ήλιο φάνταζε. Στη σκιά του σπιτιού
πέφταν οι τελευταίες δροσοσταλίδες άπ' τή
ζωή μας. 'Απόψε τό ξέραν. Θά 'ταν ή τελευ-
ταία τους νύχτα στην τελευταία ανταπόκρι-
ση μέ τή ζωή. Κάθε φορά τρέμαμε πού θά
φεύγαμε άπ' τον κόσμο αυτό. Τώρα άκόμη
περισσότερο γιατί τό παρελθόν μας δέ φαί-
νονταν πουθενά, ή θύμησή μας ήταν σεντούκι
άδειανό.

Γιάνης Κουφάκος

Δύο ποιήματα

1

Κυτάω μπροστά
θλέπω πάντα ένα πλοίο.
Κατάλευκο κατάστρωμα,
ματωβαμένα άμπάρια.

2

Μιά ήλιοκόρη λυγερή νεύει στο παραθύρι,
μεγάλη αγάπη τ' ανθρωπου στο σκοτοκτόνο
(ήλιο.
Τ' άχνάρι αυτό μ' όδήγησε πρós τήν άφή
(του ήλιου.
Στά δύο μου πρώτα θήματα έκρύφτηκε ό ή-
(λιος.

Λάμπης Πρέσας

ΚΑΛΙΑ ΓΚΙΜΠΡΑΝ

Τρεις στροφές

Τά παιδιά σου δέν είναι δικά σου παιδιά.
Είναι οι γιοι κι οι κόρες του πόθου της Ζωής
για τή ζωή.
'Ερχονται μέ σένα άλλα όχι από σένα.
Και μ' όλο πού είναι μαζί σου δέν σου άνή-
κουν.

Μπορείς να τους δώσεις την αγάπη σου, αλλά
 όχι τις σκέψεις σου,
 γιατί έχουν τις δικές τους σκέψεις.
 Μπορείς να δώσεις στέγη στα σώματά τους,
 αλλά όχι στις ψυχές τους.
 Γιατί οι ψυχές τους κατοικούν στο σπίτι του
 αύριου
 που δεν μπορείς να επισκεφθής, ούτε ακόμη
 στα όνειρά σου.

Μπορεί ν' αγωνίζεσαι να γίνης σαν αυτά,
 αλλά μη ζητᾷς να τὰ κάμης σαν έσένα.
 Γιατί ή ζωή δέν πηγαίνει πίσω ούτε χρονο-
 τριβεί με τὸ χθές.
 Είσαι τὸ τόξο ἀπ' ὅπου τὰ παιδιά σου,
 σὰ ζωντανὰ θέλη στέλνονται μπροστά.
 Ἄς εἶναι τὸ λύγισμα τοῦ τόξου σου,
 τοξότη, γιὰ εὐτυχία.

Μετάφρ. ἀπ' τ' ἀγγλικά
 Εἰρήνη Χαλκιοπούλου

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Βολές σὲ κινούμενο στόχο

1

Ὅταν κατορθώσω ν' ἀνακαλύψω, με τὴν
 ἐμπειρία τοῦ ἀστρονόμου ἢ τοῦ φιλόσοφου ἢ
 τοῦ θεολόγου, τὰ μυστήρια τῆς κοσμογονίας,
 τότε θὰ μπορέσω νὰ σφυρηλατήσω τὸ Μηδέν.

2

Τέντωσα τὰ σχοινιά τῆς μεγαλαυχίας μου
 ἀπὸ ἄστρο σὲ ἄστρο — σ' ὅλα τ' ἄστρα, σ'
 ὅλους τοὺς γαλαξίες — καὶ σεργιανίζω ἀέ-
 να, σὰν ἀκροβάτης, μέσα στὴν ἀστρική σιω-
 πὴ νᾶβρω τὴν αἴγλη τῆς αἰώνιας ζωῆς.
 Σπαραξικάρδια ὅμως ματαιοπονία!

3

Χριστὸς ἀνέστη!
 Τὸ τραγοῦδι τῶν ψυχῶν. Ἡ δόξα τῶν οὐ-
 (ρανῶν.

Σκλάβοι μὴ βρίζουμε τὸν θάνατο!

4

Γιὰ τὴν Μαίριλιν Μονρόε συνωμότησαν οἱ
 ὀνειρεμένες ραθυμίες μέσα στὴν ἀνάσα τῆς
 χάρης κι' οἱ εὐφροσύνες τῆς ἔκστασης μέσα
 στὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ σύμπαντος καὶ κατα-
 σκέυασαν αὐτὸ τὸ διακοσμητικὸ ρίγος. Γι'
 αὐτὸ ποὺ φρίκισαν οἱ σπασμένες μουσικὲς,
 οἱ ἐρωτικοὶ χυμοὶ κι' ἡ Αἰωνιότητα.

5

Ἡ Ἀλχημεία τῶν λέξεων! Εἶναι τὸ πολύ-
 χρωμο πυροτέχνημα, ποὺ ἀπὸ καιρὸ σὲ και-
 ρὸ φωτίζει τὴν ἄδυσσό μου.

6

Ὁ χορὸς εἶναι μιά εὐπλάστη μουσική, ποὺ
 τὴν ἀκοῦς με τὰ μάτια σου καὶ τὴ βλέπεις με
 τ' αὐτιά σου.

7

Ὅταν ἡ αἰώνια φαντασμαγορία τῶν σι-
 γμῶν μεταβληθῇ γιὰ τὴν ἁρμονία τῶν καρδιῶν

μας σὲ νύχτα κόλασης, τότε θὰ σ' ἀναζητή-
 σω νὰ σὲ βρῶ σὲ μιά μουσικὴ νότα γιὰ δυὸ
 ἐρωτευμένους.

8

Πλάθουμε τὸ σύννεφο!

Τρῶμε τὴν ἀμάθεια!

Πίνουμε τὸν ἐνθουσιασμό!

Τί νόημα θάχει ἓνας καινούργιος κόσμος,
 ὅταν τρεφόμεστε με τέτοια δηλητήρια;

9

Μόνο ἡ δύναμη καὶ τὸ δίκιο μποροῦν νὰ
 καθρεφτίσουν τὴ φωνὴ τῆς ἠθικῆς.

10

Θέ μου, λυπήσουμε. Βρίσκουμαι στὰ κα-
 τάβαθα τῆς ἀδύσσου καὶ δὲν ξέρω νὰ προ-
 σευχθῶ νὰ ζητήσω τὸν ἥλιο τῆς γιορτινῆς
 ἑσπέρας.

Βασ. Καθάρειος

Λίτσα Τουμπρή: ΔΥΟ ΜΟΡΦΕΣ

